

ner til Forbedring af deres Skolevæsen. Det er nemlig oplyst, at de 200,000 Kr., som i Forvejen ere bevilgede, og som ogsaa i Aar staa paa Finanslovsforslaget, ere utilstrækkelige til baade at hjælpe trængende Kommuner og at betale Renter for de Kommuner, som opføre nye Skolebygninger. Jeg er derfor glad ved, at dette Forslag fremkommer. Jeg tror, at disse Penge anvendes godt. Vel ved jeg, at Statens Penge ogsaa ere vore Penge, men naar Krav stilles til Kommuneraadene Landet over om Opførelse af Skoler osv., er det en stor Støtte for denne Sag, at Staten hjælper. Jeg kender dette Forhold af egen Erfaring. Jeg ved, at der stadig kræves ikke faa Penge til Skolevæsenets Udvidelse, og det er en stor Støtte for de kommunale Raad, at de kunne henvise til, at dog Halvdelen af Renterne for disse Beløb bliver refunderet af Statskassen.

Jeg kan ogsaa give min Tilslutning til nogle Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem for Slagelse (Lange), idet han anbefalede, at Husmændene paa Nordruplund i alt Fald foreløbig bleve fritagne for Arvefæsteafgift, og samtidig udtalte, at den Jord, der blev udstykket paa Nordruplund, var daarlig. Jeg skal ikke anføre det ærede Medlems Udtryk, de vare ret stærke, men jeg tror ikke, de vare for stærke. Jeg kommer her til at tænke paa en Udtalelse, som den højtærede Landbrugsminister fremsatte i Sommer ved et Møde i min Valgkreds, og som han paa en vis Maade har gentaget her. Han sagde derude, at den Jord, der var udstykket til Husmænd ved Nordruplund, var lige saa god som Jorden dér, hvor Mødet blev holdt, i Svinninge. Jeg tillod mig da at sige, at det ikke var rigtigt. Jorden omkring Svinninge staaer til Takst 20, men den Jord, Husmændene have faaet ved Nordruplund, staaer ikke til den Takst. Det glæder mig derfor, at jeg i det ærede Medlem for Slagelse har faaet en Meningsfælle paa dette Omraade. Jeg tror for Resten, at alle maa være enige med os i, at den Jord, der dér er udstykket, er daarlig Jord.

Jeg hørte med ret stor Opmærksomhed paa den højtærede Kultusministers Udtalelser forleden, da han overfor det ærede Medlem for Sorø (Poul Christensen) gjorde Rede for, hvorledes Nordruplund var bleven drevet, og hvad Udbytte den havde givet i de sidste 8—9 Aar. Det var jo et højt beklageligt Resultat, der var naaet. Medens man vist nok kan sige, at Husmændene paa den daarlige Jord paa Nordrup-

lund svare omkring 40 Kr. pr. Tønde Land, saa det ud til efter de Oplysninger, vi fik fra den højtærede Kultusminister, at Nordruplund kun havde givet omtrent 2 Kr. pr. Tønde Land. Det er efter min Mening et godt Bevis blandt mange andre paa, at de mindre Brug ere Fremtidens, og at vi maa tage kraftigt fat paa Udstykning, thi dels bringe de mindre Brug mere Lykke til Samfundets enkelte Medlemmer, dels gøre de Landet rigere.

Paa dette sene Tidspunkt skal jeg ikke udtale mig om flere Sager.

H. Rasmussen: Jeg skal ikke paa det nuværende Stadium lade mig friste til at lægge Beslag paa nogen stor Del af Tingets Tid, jeg vil nøjes med nogle faa Bemærkninger. For det første vil jeg tillade mig paa det varmeste at anbefale, at der i Aar tages Hensyn til det af Sløjdforeningen af 1902 gentagne Gange fremsatte Ønske om med Hensyn til Statstilskud at blive betragtet som en selvstændig Forening. Det forekommer mig rimeligt, at denne Forening, der paa sin Vis arbejder udmærket for Sløjdarbejdets Fremme her i Landet, bliver løst fra sit Forhold til Dansk Sløjdforening, bliver fri for at staa som en Underafdeling af denne. De to Foreninger arbejde hver efter sit Undervisningssystem. Jeg skal ikke afsige nogen Dom over, hvilket af de to Systemer der er det bedste, men jeg tror, at det maa erkendes, at det Arbejde, der er udført af Sløjdforeningen af 1902, er saa betydeligt, at Foreningen fortjener at faa sit Ønske om selvstændigt Statstilskud opfyldt. Det vilde være paa sin Plads, om den højtærede Kultusminister vilde arbejde hen til at faa den Sløjdundervisning, der drives efter det System, som Sløjdforeningen af 1902 har indført, underlagt en særlig Inspektør. Den Mand, der staaer som den eneste Sløjdspektør her i Landet, indtager, saa vidt jeg ved, en ledende Stilling indenfor den konkurrerende Forening, Dansk Sløjdforening, og man vil da kunne forstaa, at Sløjdforeningen af 1902 ikke føler sig ganske tilfreds med at have sin Virksomhed underlagt denne Inspektørs Tilsyn.

Jeg skal dernæst tillade mig at føje et Par Henstillinger til de mange, der alt under disse Dages Forhandlinger ere rettede til den højtærede Trafikminister angaaende Forholdene ved Statsbanerne. Det, jeg vil omtale, er Ledvogternes Tjenesteboliger og Banearbejdernes Fritid. Hvad Tjenesteboligerne angaa, er der et uheldigt For-